

drig, men dog saaledes, at Beslutningen bliver nogenlunde enstemmig —, og saa har vi slaaet os til Ro med, at da man dog fra alle Sider gaar med til disse Beslutninger, kan der ikke være noget i Vejen for, at det kan gaa.

Men, mine Herrer, det kan vi ikke sige om den foreliggende Sag. Denne Sag kan ikke gennemføres paa Rigsdagen med Tilslutning fra alle Sider, og derfor siger jeg, at saa maa vi gøre os det klart, at saa er denne Rigsdag ikke kompetent til at afgøre denne Sag. Saa mener de Herrer, at Tingene kan afgøres med dette Forslag om en Folkeafstemning. Men se, Venstre mener, at Vedtagelsen af dette Forslag til en Folkeafstemning ikke er tilstrækkelig. Forslaget frister os aldeles ikke. Skulde det have fristet os, skulde det i alt Fald have været knyttet sammen med Bestemmelsen om, at Grundloven traadte i Kraft, og at Valg udskreves efter Grundloven samtidig. Saa kunde det maaske begynde at friste os. Men saaledes som det her foreligger, hvor vi skal vedtage denne Beslutning paa Grundlag af, hvad vi har hørt, og hvad der foreligger, og vedtage den i denne Rigsdag, som vi mener, ikke er kompetent dertil, og saa gaa ud til Vælgerne, uden at vi faar Valg, frister os ikke. Som Stillingen i det hele er blevet, finder vi alle i Venstre, kan jeg sige — jeg har nok set i Bladene, at der har været Tale om Nuancer i Opfattelsen, men alle i Venstre finder ikke desto mindre —, at Valg er en Nødvendighed.

Den højtærede Finansminister sagde forleden, at der kunde være stor Fare ved at afholde Valg i denne Tid. Mine Herrer, det har vi hørt før fra Ministeriet. Det hørte vi i et lukket Møde for nogle Maaneder siden af en af Ministrene, og det blev da stærkt fremhævet fra Regeringspartierne og ogsaa fra konservativ Side, at der kunde være Fare ved at afholde Valg, og endskønt Venstre meget ønskede Valg og udtalte dette Ønske gennem vor Ordfører ved den Lejlighed, det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen), fandt vi dog — netop da det blev saa stærkt fremhævet, at der var Fare ved Valg, og da de tre Partier ønskede Udsættelse —, at vi ikke burde optræde for stærkt overfor dette, men tage Hensyn til denne Tale om Fare og ved Afstemningen sige: Stemmer ikke. Men hvilken Tak fik vi for det? Vi fik Haan og Spot for det fra Ministeriet. Den højtærede Finansminister optraadte paa de Radikales Banket og omtalte os som et Lig i Lasten, som et halv-

dødt Parti, og sagde, at hvis vi bestemt havde krævet Valg, havde vi faaet det. Men, mine Herrer, man kan ikke tale om stor Fare for Landet ved et Valg og i samme Øjeblik sige: Men er der nogen, der vil have Valg, saa vær saa god, det skal de faa. Det kan man ikke gøre, naar man sidder som ansvarlig Minister. Den højtærede Finansminister talte ved samme Lejlighed spottende om, at Ministeriet ikke kunde undgaa at blive stærkt, for skønt Ministeriet meget gerne vilde have udsat sig for Valg, var det blevet nødt til at blive siddende, fordi Modstanderne var kommet løbende fra begge Sider og vilde have det til at blive siddende og derved følte det sig saa stærkt og ungdomskraftigt, at det endog kunde formere sig.

Jeg maa sige, at efter disse Udtalelser, som vakte megen Tilslutning hos Partiet, gør det ikke overordentlig stærkt Indtryk paa os, naar den højtærede Finansminister nu i Forgaars taler om Fare ved at afholde Valg, for vi har gjort den Erfaring, jeg nu har nævnt, at tror man Ministrene paa deres Ord i Henseende til Faren, udsætter man sig for kort Tid derefter paa en radikal Banket at høre en lignende Tale som den, vi sidst hørte, og det vil vi ikke udsætte os for mere. Vi tror, at et Valg nu vil skabe klarere Forhold, skabe højere og renere Luft her i Landet. Det tror vi, og mener De, mine Herrer, at Luften er god her, kan De have denne Tro, men vi mener det ikke. Ministeriet kan heller ikke tale om, at der udenfor deres eget Parti er nogen, der kræver Udsættelse af Valgene. Mig bekendt er der ingen, der mere kræver Udsættelse af Valgene, og for nylig har vi set skrevet, at Valgspørgsmaalet var noget, man nok kom ud over, naar der var Ønske om Valg. Endnu for et Par Dage siden sagde den højtærede Finansminister, at hvis Forslaget til Beslutning ikke blev vedtaget, fik vi Valg. Det gav jeg min Tilslutning, idet jeg sagde, at det var et Lyspunkt ved Ministeriets Optræden i denne Sag. Men nu foreslaar man denne Folkeafstemning. Det betyder i Virkeligheden kun, at man vil undgaa Valgene ved at lade Sagen komme til Folkeafstemning. Jeg anser det ikke for en Vej, som vi kan være tjente med at gaa, og derfor maa jeg anbefale mine Meningsfæller og for øvrigt ogsaa de radikale og socialdemokratiske Medlemmer, hvis min Anbefaling overfor dem kan gøre nogen som helst Nytte, at stemme mod Forslaget om Folkeafstemning.